

Csak az olimpiai érem hiányzik

Harminchét éve kezdett el lőni. Első látásra beleszeretett a futócéllövészetbe. Háromszoros egyéni világbajnok. Három olimpián járt, 1996-ban, Atlantában volt a legközelebb az éremhez. Egy világ omlott össze benne, amikor kiderült, hogy leveszik a szakágát az olimpia műsoráról. Manapság egyre nehezebb felkészülnie egy-egy világversenyre, de egyelőre nem teszi le a puskát. Ötvenedik születésnapján beszélgettem a magyar sportlövészet egyik meghatározó alakjával, Sike Józseffel.

- Emlékszel még arra, hogy mikor és hogyan kezdted el lőni?
- Hivatalosan 1981 óta űzöm ezt a sportágat, vagyis harminchét éve. Egerben volt egy MHSZ-es verseny, ahová egy ismerősömet kísértem el. Annyira megtetszett a futócéllövészet, hogy ki is akartam próbálni, és szerencsére megengedték, hogy olyan fiatalon lőjek. Még tizennégy esztendősem voltam. Leginkább az tetszett benne, hogy mozog a lőlap – akkoriban még malacalakú volt a lőlap –, durran és nagy távcsővel lőttek. Vagyis az 50 méteres szám volt, ami megfogott. Aztán 1985-ben Budapesten már a 10 méteres számot is kipróbáltam. Az első siker viszonylag hamar jött, hiszen 1986-ban Finnországban, az Európa-bajnokságon a juniorok között megnyertük a csapatversenyt.
- Miért nem a puskát vagy a pisztolyt választottad a szakágák közül?
- Mindkettőt kipróbáltam, belekóstoltam azokba is, de a futócéllövő-versenyeknek mindig nagyon jó volt a hangulata. Ráadásul jól is ment, bár 1989-ben, elsőéves felnőttként nem jutottam ki az Európa-bajnokságra. Akkoriban a Solti Attila, Ángyán József, Hegedűs Attila csapatunk nagyon erős hármast jelentett, nem volt könnyű oda beverekednie magát az embernek. De ez az Eb nem sikerült olyan fényesen a fiúknak, így újabb válogatót írtak ki a vb-re, ahová már én is kijutottam. Szarajevóban volt a világbajnokság, ami olyan jól sikerült, hogy egyéniben Solti Attila aranyérmes lett, Ángyán József ezüstöt hozott el, de még én is felfértem a dobogóra. Így aztán a csapat is világbajnok lett, még hozzá új világcsúccsal. Ennél jobban pedig nem is sikerülhetett volna a felnőttek között a bemutatkozásom. Egy évvel később 1990-ben, a nagyvilágbajnokságon – ahol minden fegyvernem képviselője jelen van, csak négyévente rendeznek ilyen vb-t – is nyerni tudott a csapat.
- 1988-ban, Szöulban még nagy távcsővel lőttek a futócéllövészetet az olimpián, aztán 1992-re már kicsire cserélték, és az 50 méteres számot felváltotta a 10 méteres.
- Nem volt könnyű kijutni Barcelonába, hiszen a Solti, Ángyán, Sike hármából csak kettő mehetett, és nekem a válogatókon hatalmas csatákat kellett vívnom Ángyán Józseffel, hiszen Solti helye biztos volt – az eredményei tükrében. Az 1992-es olimpia jól sikerült, hiszen huszonnégy évesen, az első olimpiámon ötödik lettem. Négy esztendővel később még közelebb voltam a dobogóhoz, de Atlantában sem sikerült

arra felállnom, negyedik lettem. 2000-ben, Sydneyben viszont nem jutottam a döntőbe, a tizenegyedik helyen végeztem. Ez már csalódás volt. Egy élsportoló mindig az aranyra hajt, én is olimpiai bajnok akartam lenni, de utólag azt mondom, hogy az éremnek is nagyon tudnék örülni.

- 2004-ben nem sikerült kijutnod az olimpiára, 2008-ban pedig le is vették az ötkarikás játékok programjáról a futócéllövészetet.
- Ez azért is különösen fájó, mert azokban az években nagyon jó formában voltam. 2002-ben, Lahtiban a nagyvilág bajnokságon aranyérmes lettem 10 és 50 méteren is a 40 vegyes számban, míg a 30+30 lövéses normálszámban harmadik lettem 50 méteren. Szabadkártyát nem kaptam Athénra, hiszen az volt a szokás, hogy csak olyan nemzetnek adtak, amelynek egyáltalán nem volt olimpiai kvótája az adott sportágban. Pedig 2004-ben, Győrben még a 10 méteres Eb-n is aranyérmet nyertem, ráadásul az olimpiai számban.
- A világ omlott össze azok után, hogy levették az olimpia műsoráról a futócéllövészetet?
- Kár lenne tagadni, így volt, hiszen nem erre számítottunk. Az irány ugyanis az volt – legalább is ezt kommunikálták –, hogy a női futócéllövészetet is felveszik a programba. Ehelyett azonban a német olimpiai lobbi érvényesült. Választani kellett ugyanis a gyorstüzelőpisztoly és a futócéllövészet között, hogy melyik kerüljön le, és mivel a németeknek volt egy olimpiai bajnok pisztolyosuk, Ralf Schumann, ez sokat nyomott a latba. Az indok úgy szólt, hogy azt a számot vették le, amelyiket kevesebben úzték, de ez nem stimmel. Mi egyik pillanatról a másikra minden támogatást elvesztettünk, én a Budapest Honvédnál voltam alkalmazásban, de rövid időn belül új állást kellett keresnem, hogy meg tudjak élni a családommal. Mivel az autóértékesítés mindig is érdekelt, elmentem dolgozni egy hivatalos márkakereskedésbe. Aztán 2008-2009-ben jött a pénzügyi válság, az emberek kevésbé vásároltak autókat, én pedig elmentem egy pénzintézetbe dolgozni. Ez volt életem leginkább stressz nélküli öt éve, el kezdett hiányozni a sportág és ekkor kezdtem el újra lőni. Ebben az időben keresett meg a győri klub is, hogy segítsen a versenyzésben.
- Talán kevesen tudják rólad, hogy az Európa-bajnokságokon, világbajnokságokon, világkupákon összesen 104 érmet akasztottak a nyakadba egyéniben, illetve csapatban. Továbbá háromszoros egyéni világbajnok vagy.
- Igen, és a sportág, a szakág szeretetét mi sem bizonyítja jobban, minthogy a harmadik egyéni vb-aranyamat 2012-ben, Svédországban nyertem, amikor is 50 méteren a 40 vegyes számban voltam első. Ekkor már rég nem lehettek olimpiai álmaim. De 2014-ben, Granadában a nagy vb-n is nyertem egy bronzot ebben a számban.

- Azt mondják, hogy ez egy kortalan sportág. Mégis meddig lehet ez csinálni?
- A gyerekeim már nagyok, mégis a munka mellett egyre nehezebb felkészülnöm, versenyezni. Ráadásul most a TF-re is járok szakedzőire. Lekopogom, hogy nincs semmi bajom, egészségileg teljesen rendben vagyok, jól érzem magam a bőrömben. Persze néha a derekam fáj, de egy kis futással helyre tehető. Ettől függetlenül majd eljön az a pillanat, amikor abba fogom hagyni. Már ki is tűztem egy célt, hogy meddig szeretném csinálni, de ez hadd maradjon az én titkom.